

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 10/01/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1124

“BIẾT VẬN DỤNG TỐT HOÀN CẢNH THÌ SẼ KHÔNG CÓ CHƯỚNG NGẠI”

Trong cuộc sống, chúng ta có rất nhiều việc không thuận ý, vừa lòng. Chúng ta gặp chướng ngại, gặp việc không vừa ý vì chúng ta cũng đã từng gây chướng ngại, làm cho người khác không vừa lòng. Chúng ta luôn bị hoàn cảnh xoay chuyển nên chúng ta luôn gặp chướng ngại, luôn phiền não. Phật Bồ Tát luôn biết chuyển đổi hoàn cảnh.

Ngày trước, khi tôi đến một đạo tràng lớn để giảng, họ thấy tôi chỉ là một cư sĩ nên họ tỏ vẻ không hài lòng và giới hạn thời gian giảng của tôi. Tôi nhớ lời Hoà Thượng dạy: “**Chúng ta phải chuyển cảnh đờng để cảnh chuyển tâm chúng ta**” nên tôi vẫn lên giảng bài như bình thường. Nếu như trước đây, tôi sẽ tức giận mắng họ và bỏ về.

Hàng ngày, chúng ta gặp nghịch cảnh nhiều hơn thuận cảnh. Chướng ngại đến từ trong tâm chúng ta. Nhà Phật nói: “**Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu do tâm ta**”. Tâm chúng ta tốt thì cảnh duyên tốt, tâm chúng ta xấu thì cảnh duyên tốt cũng trở thành cảnh duyên xấu. Hoà Thượng nói: “**Nếu nội tâm chúng ta vương mắc, chướng ngại thì chúng ta không thể gặp được cảnh thuận ý, vừa lòng**”. Chúng ta có nhiều chấp trước thì chúng ta sẽ có nhiều chướng ngại. Chúng ta không có chấp trước thì chúng ta không có chướng ngại. Người tâm toàn lực, chí công vô tư vì quốc gia, dân tộc thì họ sẽ không có chướng ngại.

Người chưa tu hành thì sẽ thấy có thuận cảnh, nghịch cảnh. Người tu hành có công phu thì thấy thuận cảnh hay nghịch cảnh đều tốt, đều là tăng thượng duyên, duyên tốt để họ tăng tấn đạo nghiệp. Chúng ta thường rất thích cảnh thuận. Chúng ta thấy hoàn cảnh tu hành tốt, mọi người thuận ý vừa lòng, nhiều đãi ngộ thì chúng ta cho rằng đó là thắng duyên tu hành. Nhưng hoàn cảnh thuận lợi dễ khiến chúng ta tùy tiện, không quyết tâm tu hành, đọa lạc. Trong nghịch cảnh, con người sẽ phản tỉnh, đề phòng. Ở thế gian cũng vậy, cuộc sống càng khó khăn, thiếu thốn thì con người càng phấn đấu, nỗ lực. Hoàn cảnh sống tốt đẹp, thuận lợi quá sẽ làm

chúng ta lười biếng, chểnh mảng. Trong nghịch cảnh chúng ta có sự đề cao cảnh giác nên chúng ta sẽ biết thức liễm thân tâm.

Các bậc Tổ sư đại đức, các bậc tu hành chân chính, khi gặp hoàn cảnh xấu ác thì các Ngài điều phục, khi gặp hoàn cảnh thuận tiện thì các Ngài lánh đi. Các bậc đạo cao, đức trọng thường vào rừng sâu để cất chòi tranh, xa lánh thế tục. Đồ chúng tứ phương cũng đến cất chòi tranh ở bên cạnh để gần gũi các bậc thiện tri thức. Những người tham danh vọng lợi dưỡng sẽ không tìm đến những nơi hẻo lánh đó.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta vận dụng tốt hoàn cảnh thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Chúng ta muốn vận dụng tốt hoàn cảnh thì chúng ta phải có công phu tu hành”**. Trong lao động hay tu hành chúng ta đều phải cố gắng, nỗ lực vượt qua khó khăn. Chúng ta thường thích chiếm nơi tiện nghi của người khác, chúng ta làm như vậy thì đã tự bào mòn phước báu của mình.

Ngày trước, Ngài Ngô Đạt tu hành tinh tấn, mười kiếp Ngài là cao tăng, khi Ngài được quốc vương tặng cho một chiếc ghế làm bằng trầm hương thì Ngài khởi lên một ý niệm danh vọng là: **“Quốc sư như ta mới xứng đáng ngồi pháp tòa bằng trầm hương này!”**, Triệu Thấu liền biến thành ghế mặt người trên đầu gối của Ngài Ngô Đạt.

Hoàn cảnh tốt đẹp là để chúng ta **“đón luân tận phận”**, dốc hết trách nhiệm để hoằng tri Phật pháp, lợi ích chúng sanh. Chúng ta không có tâm này thì phước báu của chúng ta sẽ bị bào mòn dần. Hòa Thượng nói: **“Trong vòm trời rộng lớn này, chúng ta không thể chiếm được tiện ích của ai dù chỉ là một mảy trần”**. Khi mọi người tặng phẩm vật quý cho Hòa Thượng thì Ngài đều chia hết cho đại chúng. Hòa Thượng nói: **“Một mai, nếu tôi không đắc đạo thì tôi sẽ không phải là người mang lông, đội sừng!”**. Trên Kinh cũng nói, một hạt cơm của thí chủ nặng như núi Tu Di, đời này không thành tựu thì chúng ta phải mang lông, đội sừng trả nợ cho chúng sanh. Chúng ta đừng có ý niệm chiếm tiện nghi của người vì đó đều là chúng ta đang dùng phước báu trong chính vận mạng của chúng ta.

Trong mối quan hệ giữa Cha con, vợ chồng chúng ta cũng không được chiếm tiện nghi của người khác. Có một người con gái ăn trộm tiền của Cha Mẹ giấu trong ống tre, sau đó, cô bị bệnh nặng và mất. Cô đầu thai thành một con dê trong đàn dê của Cha. Một hôm, khi người Cha chuẩn bị giết con dê đó, con dê kêu gào rất thảm thiết. Một vị cao tăng đắc đạo đi qua nhìn thấy cảnh đó, vị cao tăng khuyên người Cha đừng giết con dê vì kiếp trước con dê đó là con

gái của ông. Vị cao tăng nói trong ống tre có số tiền mà người con gái đã lấy của người Cha, người Cha tìm thấy đúng số tiền ông đã mất nên ông không giết con dê đó nữa.

Tiền của thường trụ là của thập phương bá tánh, chúng ta tùy tiện sử dụng thì nhân quả rất đáng sợ. Chúng ta tùy tiện hưởng thụ nhà cao cửa rộng, phòng có máy lạnh là chúng ta đang lãng phí phúc báu của chính mình. Hòa Thượng nói: **“*Những tiện nghi chúng ta được quyền hưởng thụ thì chúng ta cũng nhường cho người khác*”**.

Chúng ta gặp chướng ngại vì chúng ta muốn chiếm tiện nghi của người khác. Nếu tiện nghi chúng ta đáng hưởng mà chúng ta dành cho người thì chúng ta không có chướng ngại. Người xưa, khi may áo ấm cho con, thay vì dùng bông gòn họ sẽ dùng bông lau để may được nhiều áo hơn, chia sẻ với những người gặp khó khăn. Nếu người khác vừa có ý niệm chiếm tiện nghi chúng ta đã nhường cho họ thì chúng ta sẽ không có chướng ngại.

Hòa Thượng bốn ba khắp nơi trên thế giới, Ngài đến những nơi hoang sơ mở giảng đường, trường học dạy cho đại chúng, sau khi đồ chúng sửa sang, xây dựng nơi đó thành to đẹp thì có người có ý niệm giành. Chỉ cần người khác có ý niệm giành thì Hòa Thượng liền đi nơi khác, Ngài đã nhường rất nhiều lần như vậy. Nơi đầu tiên Hòa Thượng nhường đó là thư viện Hoa Tạng, nhà của bà Hàn Anh. Ban đầu, là một ngôi nhà nhỏ, Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp ở đó nên đồ chúng đã xây dựng lên rất to. Khi bà Hàn Anh mất thì con trai của bà là Cao Quý Dân đã lấy lại ngôi nhà đó. Khi Hòa Thượng chuyển đi nơi khác, Hòa Thượng rất tri ân ông Cao Quý Dân vì nhờ ông mà Hòa Thượng đã làm lại ích cho chúng sanh.

Chúng ta quán sát, hàng ngày chúng ta dùng tiện nghi của mình để lợi ích chúng sanh hay chúng ta đang chiếm tiện nghi của người khác. Khi chúng ta đến trường Mâm non Dương Nội hay chúng ta lên Sơn Tây, chúng ta thấy có nhiều tiện nghi đó là công sức đóng góp của rất nhiều người. Hiện tại, chúng ta đang xây dựng tòa nhà ở Hòa Phú, đó là công sức của rất nhiều Phật tử đã đóng góp. Các Phật tử tặng cho chúng ta nơi đó để chúng ta làm giáo dục nên mọi khởi tâm động niệm của chúng ta cũng phải vì mục tiêu giáo dục. Hòa Thượng nói: **“*Tôi không gặp chướng ngại vì người ta giành thì tôi nhường. Người khác có ý niệm giành thì tôi đã nhường!*”**. Chúng ta có chướng ngại là do cách dụng tâm của chúng ta. Chúng ta có ý niệm chiếm tiện nghi của người thì chúng ta sẽ có chướng ngại.

Người thế gian luôn có ý niệm chiếm tiện nghi của người. Chúng ta muốn chiếm tiện nghi của người khác thì chúng ta sẽ xung đột với họ vậy thì chắc chắn chúng ta có chướng ngại. Con người chiếm tiện nghi của đại tự nhiên nên môi trường ngày càng ô nhiễm nghiêm trọng.

Gần đây, con người lấn chiếm hoàn cảnh sống của voi, khi nên những loài động vật này tràn xuống phá phách. Chúng ta phải có ý niệm “*hy sinh phụng hiến*”, vì người khác phục vụ. Hòa Thượng giải thích: “*Độ là phục vụ chúng sanh*”. “Độ” không phải là người bề trên ban phước, cứu giúp cho người dưới. Chúng ta phải dùng tâm chân thành, tận tâm, tận lực, vô điều kiện phục vụ chúng sanh.

Hôm qua, chúng ta đến thăm Thầy Kỳ Anh, báo cáo với Thầy về những việc chúng ta đã làm trong năm qua. Buổi nói chuyện rất ấm áp, Thầy rất hoan hỷ vì chúng ta làm được nhiều lợi ích cho cộng đồng. Chúng ta tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến vì chúng sanh thì chúng ta sẽ không có chướng ngại. Hòa Thượng nói: “*Thích Ca Mâu Ni Phật là một người làm công tác giáo dục nghĩa vụ*”. Ngài làm công tác giáo dục không công nên Ngài không có chướng ngại. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta làm việc bằng thiện tâm, thiện ý thì chắc chắn chúng ta không có chướng ngại*”. Chúng ta có chướng ngại vì trong tâm chúng ta có chướng ngại.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta biết vận dụng hoàn cảnh thì cũng giống như Ngài Thiện Tài Đồng Tử, chúng ta sẽ thấy tất cả đều là bậc thiện tri thức, là người Thầy của chúng ta. Tất cả mọi người, mọi việc đều là Phật Bồ Tát đang thị hiện cho chúng ta. Chúng ta khéo vận dụng hoàn cảnh thì chúng ta sẽ không có một chút chướng ngại nào!*”. Thiện Tài Đồng Tử là một người học trò trong “*Kinh Hoa Nghiêm*” nhắc đến. Chúng ta nhìn thấy một người lười biếng thì họ đã nhắc nhở chúng ta không được làm như họ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!